

L'ÚLTIM NADAL

Ara que acabo de complir els seixanta, em ve a la memòria la festa que li vam preparar a la padrina quan complia aquesta mateixa edat !! Jo en tenia només 10 i estava tant il·lusionada preparant aquella festa sorpresa !! La padrina no en sabia res, ni s'ho esperava i es va emocionar tant que no es va poder contenir les llàgrimes. Llavors no vaig entendre res, però ara...

Recordo com m'agafava amb les seves mans fortes i arrugades de tota una vida treballant al camp, aquella olor que feia el seu davantal de farina i pa acabat de fer, els seus ulls blaus que s'amagaven darrere d'unes ulleres ben dobles, aquella mirada dolça i alegre tant característica en ella. Mai la vaig escoltar queixar-se, mai la vaig veure enfadada, mai la vaig sentir trista, la recordo com la persona més feliç del món, i quan estàvem juntes jo em sentia tan feliç com ella!!

Recordo, també, aquelles històries que ens explicava a mi i als meus germans, a la vora de la llar de foc, mentre la meva mare la renyava perquè ja era hora d'anar a dormir, històries d'altres èpoques, dels nostres avantpassats i que a nosaltres ens semblaven contes i llegendes d'allò més divertides.

Ella i jo érem com dos ànimes bessones. Tothom em deia que m'assemblava molt a ella. Teníem un tret característic, una mania comuna, les dues ens mossegàvem les ungles compulsivament. Quan la meva mare em renyava perquè ho deixés de fer, la padrina era l'única que m'entenia, doncs a ella li passava el mateix. Inclús m'ajudava a treure aquell líquid fastigós que em posava la mare damunt les ungles; a la nit, quan tots dormien, ens alçàvem del llit i em fregava unglà per unglà amb l'esponja. La meva mare, cada dia, em feia ensenyar-li les mans i la molt ingènua es pensava que aquell líquid transparent funcionava i es sentia tota orgullosa. La padrina i jo ens miràvem amb complicitat i somrèiem sota el nas.

Vaig poder gaudir de la seva companyia fins als meus 25 anys, però els darrers 5 anys de la seva vida ens vam distanciar molt. Me'n vaig anar a estudiar fora i tenia poc temps per dedicar-li, però tot i que no ens vèiem massa, procurava trucar-la per telèfon de tant en tant. Quan sentia la seva veu, em marxava tota l'enyorança que tenia d'estar lluny de casa.

Per Nadal, el seu últim Nadal, vaig anar a passar uns dies a casa, amb la família, m'havien informat que la padrina no estava massa fina i que seria bo que vingués a acomiadar-me d'ella. M'esperava assentada a la seva butaca, les seves cames ja no l'aguantaven dreta, havia perdut molt pes, i semblava una nina de porcellana que estigués a punt de trencar-se. Vaig ajupir-me per abraçar-la, i les seves mans arrugades, em van acaronar les galtes. Els seus ulls estaven més blaus que mai, i la seva mirada continuava tan dolça i alegre com sempre.

Vam mirar de passar totes les hores juntes, volíem recuperar el temps perdut. Li explicava mil històries de la facultat, dels companys, dels professors, del meu nuvi i dels nostres plans de futur i ella m'escoltava amb delit.

La tarda abans de la seva mort vam mirar l'àlbum de fotos que guardava en una capseta que jo li vaig fer a la classe de manualitats quan tenia 6 anys. Foto rere foto, vam riure com mai ho havíem fet abans. Cada pàgina que passàvem hi havia alguna foto meva. També n'hi havia dels meus germans, però no tantes. Se'n va adonar d'aquell detall i em va confessar que sempre havia tingut debilitat per mi. Que li encantava veure com em bellugava d'aquí cap allà i com em queixava de les coses quan no em semblaven justes. Jo era igual que tu de petita, em deia....

Aquell Nadal va ser el més alegre i el més trist de la meva vida, ja que el mateix dia 25 de desembre, la padrina va morir envoltada de tota la seva família, de tots aquells que la vam estimar i la vam acompanyar fins l'últim dia. Abans de començar un nou viatge, ens va mirar i a mi em va fer una "guerxina" de complicitat.

La meva festa d'aniversari ha estat més íntima que la que li vam muntar a la padrina, allà al poble, ara fa ja tant temps !! Nosaltres ens hem reunit a casa el meu home, la meva germana, les meves dues filles amb els seus companys, el meu nét, el Ferran que m'ha ajudat a bufar les espelmes i que als seus tres anys em té el cor robat, una celebració íntima però intensa. Les mans m'han fet figa quan he obert el regal que em portava el net i he vist que era l'àlbum de la padrina que s'havia perdut en el temps i que l'han trobat a les golfes de la casa del poble quan van fer la neteja per a vendre-la.

Ha estat el millor regal que em podien haver fet , doncs allà estan guardats tots els meus records d'infantesa. Una infantesa feliç i plena de consells d'ella,(la Montserrat) a la qual retrobaré quan jo, també, comenci un nou viatge.....